

Kvinder“. Alene Udtrykket „ubemidlede“ er nok til at bringe Usikkerhed ind i Afgørelsen af, hvorvidt en Optagelse søgende kan være Medlem. Thi hvad der forstaaes ved „ubemidlet“, kan altid være et omstridt Spørgsmaal, og følgelig vil Afgørelsen deraf altid bero paa et Skøn, et Skøn, hvor man i eet Tilfælde skønner rigtigt, i et andet Tilfælde forkert. Nogen Vejledning i saa Henseende fremkom imidlertid dog i Sygekasseinspektørens Skrivelse af 5. Februar 1900 til Indenrigsministeriet, fremkaldt af dette høje Tings Finansudvalg, i hvilken Skrivelse Inspektorets Skøn over, hvem der kan kaldes ubemidlet, finder sit Udtryk i følgende: Ubemidlet anses en Mand at være, naar hans Formue ikke er over 5,000 Kr. og Indtægten ikke over 1,800 Kr. i København, 1,200—1,400 Kr. i Provsbyerne og 800—1,000 Kr. i Landdistrikterne, overalt dog for Indtægtens Vedkommende med et Tillæg af 100 Kr. for hvert hjemmeværende Barn under 15 Aar. Jeg tror at turde sige, at siden Fremkomsten af denne Skrivelse er de allerfleste Afgørelser truffene i Henhold til denne Skala, og jeg har heller ikke hørt Klager over, at Sygekasserne optog bemidlede Personer, i alt Fald ikke saa stærke som over, at de i Sygekasserne beholdt Medlemmer, hvis økonomiske Stilling siden Optagelsen var forbedret i en saa væsentlig Grad, at de ikke mere kunde henregnes til ubemidlede, men til det Spørgsmaal skal jeg komme tilbage senere.

Det forekommer mig da at være et Fremskridt, naar de vedkommende Bestemmelser i den nugældende Lov ændres til, at ingen kan anses for ubemidlet, hvis Formue eller Indtægt overstiger en vis nærmere fastsat Grænse, og det forekommer mig ligeledes rigtigt, at disse Grænser optages i selve Lovteksten, saa at Afgørelsen af, hvor Grænsen skal være, ikke bliver afhængig af den til enhver Tid siddende Administration, men Lovgivningsmagten faar Haand i Hanke dermed; og det saa meget mere som Medlemmerne i Henhold til § 11, 4de Stykke, faar en Pligt til at meddele Sygekassens Bestyrelse, naar deres Formue eller Indtægt overstiger de fastsatte Grænser. Angaaende disse Grænser, og da navnlig for Indtægtens Vedkommende, vil jeg gøre opmærksom paa, at de i det væsentlige er de samme som de, der har været gældende siden den 5. Februar 1900. Kun er Grænserne for Landdistrikterne sat op med 100 Kr., hvorved den store Forskel mellem København og

Landet i nogen Grad udviskes, samtidig med at der er gjort Skel mellem gifte og enligt stillede Personer, hvad jeg finder ganske naturligt. Men naar jeg har hørt Folk udtale, at disse Grænser var alt for høje, nødes jeg dog til at sige, at Pengenes Værdi i 1912 er betydelig mindre end i 1900, og alene af den Grund kan vel Grænserne neppe sættes lavere. Kun i Tillæget for Børnene er der sket en Forhøjelse, som maaske nok kan kaldes ret rigelig, og dog kan man neppe paastaa, at det er urimeligt. Men med Hensyn til denne Skala for Indtægten vil jeg henstille, om det ikke af rent praktiske Grunde vilde være fornuftigt at slaa Klasse D og E sammen til een Klasse. Det er ofte umuligt eller i alt Fald meget vanskeligt at drage bestemte Grænser mellem Stationsbyer eller bymæssig Bebyggelse og paa den anden Side de egentlige Landdistrikter. Hertil kommer endvidere, at Livsvilkaarene de to Steder er saa nogenlunde ens.

Kan det altsaa ikke siges, at Maksimumsgrænsen for Indtægten er forhøjet i nogen særlig Grad, gælder det samme ikke for Formuen, for den er fordoblet for gifte Medlemmer. Om hvorvidt den højtærede Minister her har truffet den rigtige Grænse, kan der jo tales, men jeg forstaaer saa godt, at det har været ret vanskeligt, ja, næsten umuligt at komme til noget andet Tal. Efter Regelen fra 1900 har Grænsen for Formuen været 5,000 Kr., gældende saavel for enligt stillede Personer som for gifte Medlemmer, og naar 5,000 Kr. skulde anses for passende for enligt stillede Medlemmer, maatte dette Maksimum nødvendigvis forhøjes og forhøjes rigeligt, naar det gjaldt gifte Medlemmer. Og jeg er Ministeren taknemmelig for, at Formuegrænsen er sat op, thi den i 1900 fastslaaede Grænse paa 5,000 Kr. har været skæbnesvanger for mange Medlemmer i Sygekasser og har været Sygekassernes mest saarbare Punkt. Da der rigtig kom Fart i Klagerne over, at Sygekasserne rummede for mange bemidlede Personer, fandt Sygekasseinspektoratet sig foranlediget til at paabyde det i Sygekasselovens § 7 omhandlede Udvalg nedsat til Bedømmelse af Medlemmernes økonomiske Stilling, og her blev Bestemmelsen om Formuegrænsen paa 5,000 Kr. i langt højere Grad end Bestemmelsen om Indtægtsgrænsen den Grube, hvori de fleste Medlemmer faldt. Det siger dog sig selv, at en Mand ikke kan være økonomisk betrygget mod Angreb af Sygdom i sit Hjem, selv om han er Ejer